

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนกันยายน ๒๕๕๔

พระธรรมเทศนาเนื่องในวันวิสาขบูชา

วันวิสาขบูชาอังคารที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๕๔

วันนี้เป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เป็นวันประสูติ ตรัสรู้ ปรีชาญาณ
ประสูติคือหมายถึงเกิดขึ้นด้วยกายเนื้อ

เกิดมาแล้วพระองค์ก็มาพบมาเห็นพอมมาเป็นหนุ่มแต่งงานแล้วก็ได้ยินได้ฟังมามากมายกายกองแล้วก็ใกล้
ที่จะรู้ความจริงก็คือบารมีแก่กล้าแล้วก็ไม่สามารถที่จะเสวยสุขทางโลกได้อีกก็ดลบันดาลให้พระองค์ร้อน
ร้อนใจได้ไปเที่ยวประพาสอุทยานแล้วก็ไปแล้วก็ไปเจอเทวทูตคือคนแก่

เห็นคนแก่แล้วก็ตามปกติพระองค์ไม่เคยพิจารณาเลย

แต่ตอนนี้ได้พิจารณาจะเพราะว่ามาอยู่ในป่าในสวนแล้วก็อุปนิโยเข้ามาแล้วก็โน้มเข้ามาสู่พระองค์เอง
โดยอัตโนมัติว่าต่อไปพระองค์ก็ต้องเป็นคนแก่อย่างนี้จึงไม่มีเวลาที่จะไปเพลิดเพลิดดูสวนต่างๆต่อไปกลับ
เลยพอพิจารณาเห็นว่าต่อไปเราจะต้องแก่แบบนี้ กลับมาแล้วก็อารมณ์คนแก่ภาพคนแก่ก็ยังติดใจอยู่
สาวสรรก้านลในที่มาเล่นดีดีตีเป่าขั้บร้องอะไรคนแก่หมด

วันนั้นไม่มีกำลังใจที่จะฟังเลยไม่มีกำลังใจที่จะดูไม่อยากจะนอนแต่หัวค่ำเลย(หัวเราะ) แล้วนึกว่าเออ!

วันนี้เราได้อะไรอย่างนี้แล้ว ไปอีกอาจได้อะไรอย่างอื่น วันที่สองไปได้พบที่คนแก่วานนี้กลายเป็นคนเจ็บแล้ว

มีเวทนาคนเจ็บทุกข์ทรมานเนี่ยแล้วพระองค์ก็ช่วยไม่ได้ด้วยเพราะเรื่องคนเจ็บเป็นคนละเรื่องกันพระองค์ก็
คิดว่าต่อไปพระองค์ก็คงได้รับทุกข์เวทนาคือต้องเจ็บป่วยไข้แบบนี้อีก ต่อมาก็เห็นสาวสรรก้านลใน

เนี่ยต่อมาได้พวกนี้ก็ต้องเป็นคนเจ็บต้องเป็นคนป่วยหมด

แล้วพระองค์ก็เห็นว่าเอาคนแก่คนป่วยเนี่ยมาเล่นดีดีตีเป่าให้เราดูเนี่ยต่างคนก็ต้องแก่ต้องเจ็บแล้วจะมีป
ระโยชน์อะไรมาดูคนแก่คนเจ็บเสียเวลา สิ่งที่เราควรจะทำยังมีอีกมากมาย

ก็ไปรุ่งขึ้นไอ้ที่เจ็บวานนี้นอนตายชี้แจงแล้ว

พระองค์ก็สลดใจว่าเนี่ยเห็นคนแก่คนเจ็บคนตายแล้วเหมือนไฟคือความร้อนว่าพระองค์ไม่อยากจะแก่ไม่ย
ากเจ็บไม่อยากจะตายแต่พระองค์จะต้องแก่จะต้องเจ็บจะต้องตาย แต่พระองค์จะหาอุบายวิธีแก้อย่างไร

พระองค์นี้มีสติปัญญา มีความสามารถมีกำลังเท่ากับช้างพระองค์เนี่ยยังไม่ได้ตรัสรู้เนี่ยมีกำลังมากกว่าช้าง
๗เชือกสามารถยก**มหาพันธู**ซึ่งคน๑๐๐คนเนี่ยจึงจะชิงเอาสายไปคล้องได้เนี่ย**มหาพันธู**เนี่ยต้องมีคนมีกำลัง
มาก

พระองค์มีนารายณ์พละหมายถึงว่ามีกำลังเท่ากับช้าง๑๘โกฏิเชือกต้องว่าอย่างนี้เขาเรียกนารายณ์พละ
เนี่ยที่เอาตมามาเทียบนารายณ์พละบารมีอะไรเนี่ยไม่ได้ต้นเดาเพราะเอาตมารู้ว่าเป็นกำลังของพระพุทธเจ้า
คนอื่นไม่รู้ ถึงคนอื่นรู้ก็ไม่สนใจแล้วไม่รู้จะใช้ประโยชน์อะไรแต่เอาตมารู้แล้วสนใจเอามาใช้ได้เนี่ย

เมื่อพระองค์ก็มาพิจารณาใคร่ครวญในขณะนั้นนะเมื่อพระองค์เห็นคนแก่คนเจ็บคนตายแล้วพระองค์เนี่ยจ
ะต้องเป็นคนแก่คนเจ็บคนตายแล้วตอนนี้พระองค์มีภาระหน้าที่ปกครองดูแลประชาราษฎร์แล้วจะทำยังงัย

นี่ เมื่อมีมืดแล้วก็มีสว่างเป็นเครื่องแก่ มีร้อนแล้วก็มีเย็นเป็นเครื่องแก่
 อาจจะมีหนทางแก่ไม่ให้แก่ไม่ให้เจ็บไม่ให้ตาย
 พระองค์ก็คิดแล้วๆเราจะทำยังงัยจะแก่ไม่ให้แก่ไม่ให้เจ็บไม่ให้ตาย
 พระองค์ก็ไปอึกุ้งขึ้นก็ไปเจอสมณะผู้สงบเนี่ยเลยได้ทางออก
 เนี่ยสมณะเนี่ยเจียบสงบสงัดถ้าเรายังปกครองไฟร้ฟ้าประชาชนอยู่เนี่ยไม่มีเวลาใช้ปัญญาพิจารณาหาทาง
 ออกแก่ไม่ให้แก่ไม่ให้เจ็บไม่ให้ตาย
 เมื่อพระองค์ได้อุบายอันนี้แล้วก็ตัดใจแล้วต้องสละราชสมบัติต้องหนีออกบวชพอดีพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
 เนี่ยที่พระองค์ที่อุทานว่า ราหุลยัง ชาตัง ห่วงได้เกิดขึ้นแล้วกับเราเนี่ยลูกชายอันเป็นที่รักจะต้องมาแก่ มาเจ็บ
 มาตายเหมือนกับที่เรากำลังประสบปัญหาที่จะต้องมาเจอคนแก่ คนเจ็บ
 คนตายเนี่ยแล้วลูกเราจะมีปัญญาแก้ไขยังงัยถ้าเราเป็นพ่อแม่ไม่หาทางแก้ไขเอาไว
 พระองค์ก็เลยต้องออกบวช
 พระยามารก็บอกให้กลับไปบอกเนี่ยอีก๗วันสมบัติพระเจ้าจักรพรรดิทางโลกซึ่งมีนางแก้ว ขุนพลแก้ว
 ขุนคลังแก้ว จักรแก้ว แก้วมณีโชติ ช้างแก้ว
 ม้าแก้วเนี่ยแต่ละอย่างวิเศษสามารถเหาะเหินเดินอากาศไปไหนมาไหนได้รวดเร็วเนี่ยพระองค์เพิ่งไปเห็นค
 นแก่คนเจ็บคนตายมา มารนี่จะให้เราไปอยู่กับคนแก่คนเจ็บคนตาย
 พระองค์ไม่ยอมได้ไม่เอาหรอกแผ่นดินดีกว่าเนี่ยเหมือนกับพระองค์สละสมบัติจักรพรรดิออกบวชเนี่ย
 ทานนั้นก็เลยเป็นทานจักรพรรดิไม่เอาไปให้คนอื่นเถอะ ศीलก็เป็นศีลจักรพรรดิละเว้นทั้งหมดเลย
 เนกขัมมะอดใจได้ก็เป็นเนกขัมมะพรหมจรรย์เนี่ยเป็นเนกขัมมะจักรพรรดิแล้วก็ปัญญาจักรพรรดิหมาย
 ถึงว่ารู้เห็นแล้วเข้าใจแล้วก็ไม่ยึดติดเนี่ยเป็นปัญญาจักรพรรดิคือสูงกว่าปกติแล้วก็มีความเพียร
 เพียรนั้นก็มีความเพียรมากกว่าพระเจ้าจักรพรรดิด้วยพระเจ้าจักรพรรดิยังไม่เพียรพยายามที่จะมา
 ออกบวชไม่ได้เนี่ยต้องว่าเป็นวิริยะจักรพรรดิ
 ชั้นดิอิทธาสนคุณอดกลั้นอดทนต่อทุกขเวทนาไม่กลัวเพราะเกิดมาแล้วต้องแก่ต้องเจ็บต้องตายจะต้องไปท
 นทุกข์กายหน้าเนี่ยจึงมาบวชมาประพฤติปฏิบัติเนี่ยต้องอดกลั้นอดทน
 ปวารณาร้อนได้เย็นปวารณาเย็นได้ร้อนตามมีตามได้แล้วแต่เขาจะให้ไม่เหมือนกับอยู่ในวังปวารณาสิ่งใ
 ดก็ได้ตั้งใจประสงค์เนี่ยก็เป็นชั้นดิอิทธาสนคุณขมจิตขมใจก็เป็นชั้นดิจักรพรรดิคือมากกว่าจักรพรรดิอีก
 จักรพรรดิไม่ต้องทนแต่พระองค์จะต้องทนเนี่ยทนมากกว่าจักรพรรดิเป็นสัจจะคือความจริงใจมากกว่าพระ
 เจ้าจักรพรรดิๆเสวยมีฤทธิ์มีเดชแต่ไม่ได้คิดที่จะพ้นทุกข์เลยเนี่ยก็เท่ากับจมอยู่ในทุกข์ก็เป็นสัจจะจักรพรรดิค
 ความสำเร็จใจมากกว่าพระเจ้าจักรพรรดิ อิทธิฐานปวารณาเพื่อความพ้นทุกข์จากเกิดแก่เจ็บตายนั่นนะ
 อิทธิฐานคือการปวารณาก็คือเป็นปวารณามากกว่าจอมจักรพรรดิราชต้องว่าอย่างนี้
 เมตตารักใคร่ที่จะปฏิบัติในการพ้นทุกข์ก็มากกว่าเมตตาทพระเจ้าจักรพรรดิอีก
 อุเบกขาวางเฉยทุกสรรพสิ่งก็มากกว่าอุเบกขาพระเจ้าจักรพรรดิทั้งโลกเนี่ย
 พระองค์ไม่ได้เอาใจใส่ที่พระยามารที่บอกว่าอีก๗วันเนี่ยสมบัติจักรพรรดิจะเกิดแก่พระองค์แล้ว
 พระองค์ไม่อยู่ในสายตาพระองค์ไม่อยู่ในความรู้สึกนึกคิดของพระองค์

พระองค์ไม่มีเจตนาในการที่จะได้ปรารถนาสมบัติจักรพรรดิ

พระองค์ไม่ได้ปรารถนาสมบัติพระเจ้าจักรพรรดิพระองค์ปรารถนาเพื่อพ้นจากเกิดแก่เจ็บตายปรารถนาความเป็นพระพุทธเจ้าต้องว่าอย่างนี้เนี่ยทุกอย่างเป็นจักรพรรดิหมดเลย

แล้วพระองค์ก็ไปอธิษฐานจิตตัดมวยผมแล้วก็โยนขึ้นไปว่าเป็นการเสี่ยงบารมีว่าถ้าพระองค์จะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พระจุฬามณีคือมวยผมนี้ก็อย่าได้ตกลงมาเนี่ยก็ลอยอยู่บนอากาศแล้วพระอินทร์ก็เอापานมารับไปไปบรรจุไว้ที่ดาวดึงส์สวรรค์เขาเรียกพระจุฬามณี

คำว่าพระจุฬามณีก็คือมวยผมเราเนี่ยที่มีสีเหมือนปีกแมลงทับของพระพุทธเจ้าแล้วเมื่อเห็นความมหัศจรรย์แล้วความปรารถนาของพระองค์คงจะสำเร็จชาตินี้แน่ตามที่ขันตอธิวาสนคุณทั้ง๘ได้พยากรณ์ไว้ว่าเราจะได้เป็นศาสดาเอกของโลกคือจะได้รู้มากกว่าศาสดาใดๆจะได้ค้นคว้าหาธรรมะมาเทศน์มาสอน

พระองค์ก็เบาใจไปนิดหนึ่งว่าเนี่ยมาเห็นพระจุฬามณีลอยอยู่บนอากาศแล้วก็ไม่ได้ตกลงมาพระอินทร์ก็มารับเอาไปแล้วก็ไปเรียนจากอาจารย์ดาบสได้สมาบัติ๗ เรียนจากอุทกดาบสได้สมาบัติ๘ มีอภิญาสะสมาบัติ๘ พระองค์ก็พิจารณาว่าไม่ใช่ทางตรัสรู้ หึง!

แต่ยุคนี้สมัยนี้เห็นดีเห็นชอบติดตัญญูติดฤทธิติดเดชเนี่ยพวกเนี่ยพระองค์ไม่ต้องการเลยต่อมาพระองค์ก็เมื่อตั้งอาจารย์ทั้งสองแล้วก็มาประพฤติปฏิบัติที่เขานิยมกันยุคนั้นสมัยนั้นเป็นค่านิยมว่าเขาประพฤติอัตตกิลมถานุกานุกาโยคกำหนดห้ามไม่ให้ลมหายใจเข้าลมหายใจออกกดลิ้นด้วยเพดานก้นลมจมนอกทางหูต้องว่าอย่างนี้เสียดท้องแน่นอุทร ปวดเคี้ยวเวียนเกล้าก็ทน

ต่อไปฉันอาหารทีละนิดทีละหน่อยจนกระทั่งเหลือเพียงเยื่อในถั่วเขียวโยมเคยเห็นเยื่อในถั่วเขียวไหม นั่นนะพระองค์ยอมจนไม่มีกำลัง เพียรกล้าถึงขนาดนั้นนะจนวิสัญญีคือสลบ

สลบเลยแต่ไม่ถึงตายสลบเทวดานึกว่าสวรรคตไปบอกพระพุทธบิดาก็ยังไม่เชื่อบอกตราบตีที่ไม่ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าลูกของเราที่จะมาตายแบบนี้เป็นไปได้ไม่มี

พอพระองค์ฟื้นขึ้นมาแล้วพระอินทร์ก็ลงมาถือพิณมาตีดีให้ฟังขึ้นพิณมาครั้งแรกหย่อนไปก็ไม่ดัง

พระองค์ฟังจากพวกสนมกำนัลในจวนช้านาญแล้วเนี่ยพวกพิณพวกอะไรพวกเนี่ยพระองค์รู้เพียงแต่ดีก็รู้แล้ววไฉนหย่อนไป พอตั้งไปก็ฟังขาดนี่แครงไปต่อมาต้องค่อยๆผ่อนลงมาจึงเป็นมัชฌิมาปฏิปทาความพอดีเนี่ย

พระองค์จึงพิจารณามัชฌิมาปฏิปทาแล้วก็ทำอย่างไรจึงจะเป็นมัชฌิมาปฏิปทาคุณนี่คนทั้งโลกยังไม่ค่อยรู้นะว่าพระองค์สอนให้อัตตกิลมถานุกานุกาโยคยังกายให้ลำบากเปล่านี่พระองค์ห้ามมิให้เข้าใกล้เลยบรรพชิตไม่ควรเสพคือไม่ให้เข้าใกล้

กามสุขัลลิกานุโยคติดสุขเนี่ยเหมือนกับที่พระองค์เคยติดสุขมาแล้วคือมีสาวสรรกำนัลในเนี่ยเข้าบาทบริจาฉนวนแต่เป็นสาวทั้งนั้นเลยสาวสวยด้วยเนี่ยติดสุขก็ไม่มีทางที่จะได้บรรลุมรรคผลแล้วพระองค์ก็ยังบอกบรรพชิตไม่ควรเสพก็คือไม่ให้เข้าใกล้นั่นนะคำว่ามัชฌิมาปฏิปทาคือว่างนี่เอง ก็คือให้รู้ไว้ด้วย

ว่างนี่แหละเป็นมัชฌิมาคือไม่เข้าใกล้ทั้งอัตตกิลมถานุกานุกาโยคกามสุขัลลิกานุโยคเนี่ยว่าง ว่าง

ว่างแล้วทีหลังพระองค์ก็มาเจริญเห็นที่เคยพิจารณาอาณาปาณสติกำหนดลมเข้าลมออกเมื่อคราวเป็นพระราชกุมาร ที่พระพุทธบิดาแรกนาขวัญเนี่ย เหมือนกับเป็นเด็กยังไม่รู้อะไรยังไม่รู้บายอะไร

แต่ว่าสังเกตลมหายใจเข้าหายใจออกพระองค์ก็มาสังเกตุมกำหนดรู้ลมหายใจหายใจออกจนกระทั่งได้เป็

นถาน๔เลยลมก็มีฤทธาศักดาอนุภาพปาฏิหาริย์และเงาพระอาทิตย์ดูเจียงวันเนี่ยแม่ป้ายคล้อยไปแล้วก็ยังเจียงตรงแล้วก็พระพุทธรูปดาแรกนาขวัญเสร็จแล้วก็นางพระพี่เลี้ยงก็ไปดูพระพุทธรูปดาแรกนาขวัญทิ้ง

พอถึงพระองค์ก็ว่างตามปกติคนนั้นอุ้มคนนั้นอุ้มคนนั้นถามอะไรเอาอะไรต้องการอะไรเนี่ยพอพวกนี้ไปดูพระพุทธรูปดาแรกนาขวัญแล้วก็ว่างเลยที่นี้พระองค์ก็เลยเจริญกำหนดลมหายใจเจริญลมหายใจเข้าออกเนี่ยก็เลยเป็นอาณาปาณสติหายใจเข้าสั้นก็รู้ว่าหายใจเข้าสั้นหายใจออกสั้นก็รู้ว่าหายใจออกสั้น

หายใจเข้ายาวก็รู้ว่าหายใจเข้ายาวหายใจออกยาวก็รู้ว่าหายใจออกยาว

แต่ของอาตมาเนี่ยรู้มาพิจารณาอาณาปาณสติอยู่เหมือนกันก็รู้ว่าหายใจเข้าก็ไม่เที่ยงหายใจออกก็ไม่เที่ยงหายใจออกไปแล้วไม่เข้าก็เป็นทุกข์หายใจเข้าไปแล้วไม่ออกก็เป็นทุกข์เราจะเห็นเลยอ้อ!

จิตมันแยกกับอารมณ์เลยเป็นอย่างนี้เองจิตแยกจากกายสังขารได้เพราะอะไรเพราะมารู้การเข้าการออกของลมหายใจเนี่ยจึงเห็นความไม่เที่ยงของลมหายใจและความเป็นทุกข์ของลมหายใจเห็นอนัตตาความว่างเปล่าของลมหายใจที่ไม่มีตัวตน เนี่ยต้องรู้อย่างนี้ คนเจริญวิปัสสนาต้องได้อย่างเนี่ย

อย่างอาตมาพิจารณาเรื่องสติปัฏฐานก็ใช้ตัวที่ทำให้ฟังชานก็คือตัวสติเนี่ย

ต้องแยกจิตจากสติอารมณ์จึงจะดับ เมื่ออารมณ์ดับแล้วก็เป็นที่นิโรธะจิตทันทีแล้วก็เป็นที่มรรคจิตด้วย

ต้องให้ว่างไปเรื่อยๆ เนี่ยอาตมาเนี่ยไม่รู้ไม่เหมือนใครรู้ ครูบาอาจารย์องค์ไหนไม่เคยสอนให้รู้ไว้อย่างนี้

เนี่ยเมื่อพระองค์มาบำเพ็ญเพียรตอนที่พระองค์มาพิจารณาการที่จะมาประพฤติปฏิบัติอาณาปาณสติคนที่ไม่มีกำลังเนี่ยปฏิบัติไม่ได้เลยเสวยภัตตาหารใหม่

ไปบิณฑบาตรแล้วก็มาฉันแล้วก็วันนั้นพอดีนางสุชาดาจะไปกับนทเวทดาไปบนไว้ว่าจะกวณช้ามธุปายาสถวายเทวดา

ถ้าได้สามีที่ตระกูลเท่ากันและลูกคนแรกเป็นลูกชายก็จะมากับน(หัวเราะ)พอดีวันนั้นก็เลยวิธีที่เขากวณช้ามธุปายาสเนี่ยไม่ใช่อย่างที่เข้าทำกันนะ

นางสุชาดาเนี่ยเอาโคมาแบ่งโคทั้งหมดเป็นฝูงเลยมาแบ่งครึ่งฝูงรีดนมของอีกครึ่งฝูงมาให้อีกครึ่งฝูงกินแล้วก็แบ่งที่ละครึ่งฝูงๆจนกระทั่งเหลือ๔ตัวแล้วก็มารีดนมใส่ตัวที่เหลือ๔ตัวที่กินนมของโคทั้งหมดมาเอามาเคี้ยวมาต้มกับข้าวใส่กาใส่อะไรเนี่ยเป็นของอีกเรื่องหนึ่งแล้วทำวจดูโลกบาลทั้ง๔มาเฝ้าที่เตาไฟ

ไม่ให้ร้อนเกินไปไม่ให้ไฟอ่อนเกินไปแล้วพระอินทร์ก็ลงมาดูแลเนี่ยเห็นความอัศจรรย์ในการกวณช้ามธุปายาสที่ไปถวายเทวดานี้ได้ความปลื้มปิติขั้นหนึ่งแล้วก็พอกวนเสร็จแล้วก็ให้ทาสีคนใช้คนสนิทไปทุกวาดที่ไพรเขาเรียกพหูตตนิโครธที่เป็นต้นไทรที่ใครๆว่ามีเทวดาอยู่ต้นไทรใหญ่เนี่ยไปเห็นพระพุทธรูปเจ้านั่งอยู่ไปบอกพระแม่เจ้าว่าวันนี้เทวดาลงมารับด้วยพระองค์เองเลยนะ นางก็ดีใจบอกว่า

ถ้าจริงฉันจะให้เธอเป็นอิสระไม่เป็นทาสทาสีอีกต่อไปแล้วก็ทูลเอาน้ำข้าวได้๔๙ปีแล้วก็มาถวายพระองค์ๆก็บาตรไม่มีหายไปนางก็เลยถวายทั้งถาดทองคำคู่ทั้งฝาปิดอันหนึ่งแล้วก็ที่รองช้ามธุปายาสอันหนึ่งรองถาด ฉันแล้ว๔๙ปีแล้วก็มัวปลง

ว่าวันนี้ได้กินอาหารอันที่เป็นสุขสบายเขาเรียกอาหารสัปปายะที่พระองค์ไม่ได้ฉันมานานที่บำเพ็ญเพียรทุกริยามา๒ปีที่ไม่ได้ฉันอาหารดีๆวันนี้ก็พระองค์มีกำลังแล้วแล้วก็ได้ฉันอาหารดีอีกเป็นอาหารสัปปายะฤดู

อากาศก็สัปายะด้วย

แล้วพระองค์ก็เดินไปเดินไปพอดีก็ขณะที่พระองค์เดินทางเนี่ยเพราะพระองค์พบต้นโพธิ์ใหญ่เห็นว่าร่มรื่นเคยไปพบมาแล้วแล้วก็พอดีโสตถิยพราหมณ์

ถวายหม้อน้ำแกมมือเนี่ยพระองค์ก็ติดใจแล้วก็ไปปุ้บรองที่ซ้ายขวาหน้าหลังอะไรมันก็เอียงลาดพอมาวางในทางทิศตะวันออกก็ราบเรียบพระองค์ก็อธิษฐานว่าถ้าพระองค์จะได้ตรัสรู้ก็ขอให้เป็นที่ร่มรื่นบ้างก็แล้วก็เป็นจริงๆ พระองค์ก็มีจิตเป็นสุข พอจิตเป็นสุขก็ พระยามารก็มาเลยเนี่ย

พรหมเทพเทวดาก็มาเฝ้ามาไมทนาเฝ้าพระโพธิสัตว์กันมากมายเลย

พระยามารพอรู้เข้าก็ซึ้งซึ้งศรีเมขล์มา ถูศาสนาธรรมมากมายมาเอ๊ะอะไว้วายพรหมเทพเทวดาแต่ที่เห็นหมด พระองค์ก็เปล่าเปลี่ยวพระยามารก็มาบอกอ้างว่ารัตนบัลลังค์เนี่ยเกิดด้วยบุญของเรา

ไม่เชื่อลองถามบริวารมาร เนี่ยมารมันซี้ตู่ต้องว่าอย่างไรโกหก

พระองค์ก็ไม่มีพยานพระองค์ก็คิดว่าถ้าการที่จะสร้างบารมีทุกครั้งพระองค์ก็หยาดเหงื่อลงไปพื้นดินให้พระแม่ธรณีเป็นพยานเนี่ยแผ่นดินไหวมาตลอดแล้วพระองค์ก็ตรัสเรียกพระแม่ธรณีชื่อจริงของท่านคือ

วสุนธรา

แล้วนางก็ขึ้นมาแล้วก็ประกาศว่าแก่น้ำในมวยผมเนี่ยก็สามารถที่จะท่วมทับพระยามารพร้อมบริวารนี้ทั้งหมดได้ ว่าแล้วนางก็ปล่อยออกมาเรื่อยๆพระยามารนี่หนีไปติดขอบจักรวาลเลย

ถ้าโยมมีปัญหาโยมก็ถามว่ามนุษย์ไม่ตายกันหมดหรือพระอาจารย์(หัวเราะ)พระอาจารย์บอกเป็นน้ำทิพย์เห็นได้จากพวกมารพวกมิชฉาปฏิฐิแต่พวกมนุษย์ไม่รู้เรื่องต้องว่าอย่างไร

ไม่มันพวกเองไม่ได้เกิดหรือไม่มีมนุษย์ถึงวันนี้ เนี่ยจะต้องพูดเอาไว้ว่า

พวกโยมไม่มีปัญญามาถามมาแน่แต่ต้องพูดให้ฟังเอาไว้ก่อน

พอพระยามารนี้ไปแล้วพระองค์จิตสงบแล้วก็ระลึกถึงเลยว่าก่อนที่เราจะมานั่งตรงนี้เรามาจากไหน

พระองค์ก็คิดย้อนหลังไปเนี่ยเขาเรียกใช้มหาสติคือระลึกย้อนหลังไปจนกระทั่งได้บุพเพนิวาสานุสติญาณระลึกชาติหนหลังได้เป็นอันมากแล้วก็จุตูปาตญาณมาถึงเที่ยงคืนก็ได้จุตูปาตญาณว่าการที่พระองค์จะได้เป็นพรหมเป็นเทพเป็นเทวดาหรือตกนรกเป็นเปรตเป็นอสุรกายเป็นสัตว์เดรัจฉานเพราะสร้างกรรมทำผิดอะไรมา ทำบุญทำอะไรมา พระองค์รู้ทั้งสองอย่าง

แล้วก็ใคร่ครวญพิจารณาทั้งสองญาณนี้แหละแล้วจะทำอย่างไรกับความรู้อะไรที่พระองค์รู้แล้วเนี่ยทำอย่างไรจึงจะให้พ้นทุกข์ญาณพวกนี้เป็นขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ที่ลุ่มอยู่ในใจมาเป็นอนาถาเนี่ยพระองค์ก็ใช้สัมปชัญญะเนี่ยสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติมันระลึกต่อไป

สติปัญญาอุปาทานในอารมณ์มันก็ขาดออกต้องว่าอย่างไร

การที่เราจะให้สั้นสุดเป็นสมาธิรวดเร็วเนี่ยคือต้องตัดสติทิ้ง

เพราะสติเนี่ยเป็นเหตุให้เราฟุ้งซ่านไม่สงบเพราะไม่รวมไม่ติดต้องว่าอย่างไร

ที่ครูบาอาจารย์ทั้งหลายสอนให้เจริญสติเนี่ยยังไม่ได้เข้าถึงเลยต้องว่าอย่างไร

อย่างอาตมาเนี่ยรู้ตามรู้ตามเรื่องของพระพุทธเจ้าเนี่ยแล้วพระองค์ใช้สัมปชัญญะเนี่ยให้อาสวะสิ้นไปก็คือตัดสติไม่ระลึกต่อแล้วคือเข้าใจแล้วทั้งบุพเพนิวาสานุสติญาณ

จุดอุปปาตญาณให้ความรู้เหล่านี้สิ้นไปก็คือทำอัสวักขญาณคือความรู้
ที่รู้ทั้งหมดเนี่ยที่อาตมาบอกที่รู้ก็คือว่าง

ถึงตอนที่นิพพานเนี่ยรู้ก็ต้องว่างจากรู้ที่แรกเราไม่รู้ก็ต้องทำให้รู้ก่อนเพราะไม่รู้เป็นอวิชชาไม่รู้เป็นวิชาทั้งรู้
และไม่รู้เนี่ยก็ไปจากจิต ฉะนั้นต้องทำจิตของเราให้ว่างคือให้ว่างจากอารมณ์

ไ้ความรู้เนี่ยมาจากอารมณ์คือรูป เสียง กลิ่น รส โณฏฐัพพะ

ธรรมารมณ์สังสมมาเป็นอเนกชาติเนี่ยต้องให้ว่างไปให้หมด

อัสวะว่างหมดไปแล้วนะพระองค์จึงแสดงว่าพระองค์ได้ตรัสรู้แล้วเห็นทุกขวิภูโทษคือตรัสรู้วิยสัจ๔คือทุกข

สมุทัย นิโรธ มรรคเนี่ยคำว่าตรัสรู้ก็คือรู้ทั้งหมดทั้งผล รู้ว่าทุกขเกิดจากรูป จากเสียง จากกลิ่น จากรส

จากโณฏฐัพพะ จากธรรมารมณ์เนี่ย สมุทัยเหตุให้เกิดทุกขก็เกิดมาจากรูป จากเสียง จากกลิ่น จากรส

จากโณฏฐัพพะ ธรรมารมณ์เนี่ย นิโรธะความดับทุกขก็ต้องดับที่รูป ที่เสียง ที่กลิ่น ที่รส ที่โณฏฐัพพะ

ที่ธรรมารมณ์เนี่ย

มรรคหนทางเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์เนี่ยควรเจริญให้มากก็คือตาเราเห็นรูปก็ต้องดับรูปเรื่อยไป

หูได้ยินเสียงก็ต้องดับเรื่อยไป จมูกได้กลิ่นก็ต้องดับกลิ่นเรื่อยไป ลิ้นได้รสก็ต้องดับรสเรื่อยไป

กายได้รับสัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งก็ต้องดับเรื่อยไป ใจได้รับรู้ธรรมารมณ์ก็ต้องดับเรื่อยไป

เนี่ยเป็นมรรคคือดับแล้วก็ว่างคือดับแล้วก็ว่างห่างไกลไม่ให้มีในใจเราจึงดับคือให้ว่างไป

ถ้ามันว่างแล้วคือดับไปแล้วมันว่างแล้วเนี่ยต้องทำให้คุ้นชินเนี่ยมรรคเนี่ยเขาเรียกอริยสัจ๔ที่อาตมาพูดเนี่ย

อริยสัจ๔อย่างย่อด้วยแต่ว่าสมบูรณแบบด้วยเพราะรู้ทั้งหมดทั้งผลคือรู้ต้นเหตุแห่งทุกข

ทุกขเป็นของควรกำหนดรู้ก็กำหนดรู้ทุกขที่รูป ที่เสียง ที่กลิ่น ที่รส ที่โณฏฐัพพะ ธรรมารมณ์นี้

สมุทัยเหตุให้เกิดทุกขคือต้นเหตุความอยากที่ไหนก็อยากที่รูป ที่เสียง ที่กลิ่น ที่รส ที่โณฏฐัพพะ

ที่ธรรมารมณ์เนี่ย นิโรธะความดับทุกขที่ไหนก็ต้องดับที่รูป ที่เสียง ที่กลิ่น ที่รส ที่โณฏฐัพพะ

ที่ธรรมารมณ์เนี่ย

มรรคหนทางเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์ควรเจริญให้มากก็ต้องดับที่รูปตาเห็นรูปก็ต้องดับรูปเรื่อยไป

หูได้ยินเสียงก็ต้องดับเสียงเรื่อยไป จมูกได้กลิ่นก็ต้องดับกลิ่นเรื่อยไป ลิ้นได้รสก็ต้องดับรสเรื่อยไป

กายได้สัมผัสก็รับสัมผัสเรื่อยไป ใจได้รับรู้ธรรมารมณ์อันใดอันหนึ่งก็ต้องดับเรื่อยไปว่างไปให้หมด

ไม่ให้ค้างอยู่ในใจให้จิตว่างไปให้หมดนี่แหละมรรคหนทางเข้าถึงความพ้นทุกข์ ถึงนิพพานัง ปรมัง

สุญญังก็ต้องว่างอย่างเดียวต้องสุญญอย่างเดียว ถ้ายังไม่ว่างไม่ดับเนี่ยไม่ใช่ฯทางของพระพุทธเจ้า

ไม่ใช่มรรคของพระพุทธเจ้าด้วย

เนี่ยรู้แล้วพระองค์ตรัสรู้แล้วก็เอามาแสดงแต่ว่านัยยะของพระองค์เนี่ยมากมาย

พระอาจารย์เนี่ยมีปัญญาเป็นคนหยาบต้องแสดงให้พวกโยมคนหยาบสั้นๆแบบเนี่ยต้องว่าอย่างนี้

ถ้าไปพรรณนารูปพระพุทธรูปเนี่ยมีงูตบแน่ พระองค์รู้ละเอียดถี่ถ้วนมากมายแค่บุพเพนิวาสานุสติญาณ

ญาณระลึกชาติหนหลังไปเกิดเป็นนั่นเป็นนี่ พระไตรปิฎกที่เล่มโยมไปอ่านดูซินะ

ในชาดกทั้งหลายอะไรพวกเนี่ยมากมายเลยเยอะเยอะจุดอุปปาตญาณว่าไปเกิดเป็นพรหมเป็นเทพหรือไปตก

นรกหมกไหม้เนี่ยก็หลายเล่มๆใหญ่ๆด้วยเนี่ยอย่างอาตมาต้องรวบรัดตัดตรงเพราะถือว่าเป็นคนหยาบเนี่ยไป

เทียบกับพระพุทธเจ้าไม่ได้ ต้องมาเล่าย่อยๆ ให้โยมฟังเนี่ย แต่ว่าครบถ้วนต้องว่าอย่างนี้
 ถ้าโยมทำตามโยมก็มีสิทธิ์ตามจริงเพราะอาตมารู้แล้วเข้าใจแล้วจึงมาย่อให้โยมฟังได้
 ถ้าอาตมาไม่รู้ไม่มีปัญญา ก็มาย่อให้โยมฟังไม่ได้
 เพราะฉะนั้นเนี่ยต้องเอาอริยสัจ๔สั้นๆ เนี่ยเป็นการตรัสรู้แล้วพระองค์ก็มาแสดงถึงคราวปรินิพพานพระองค์
 ปรินิพพานเนี่ยพระองค์เข้าปฐมฌานออกจากปฐมฌานเข้าทุติยฌานออกจากทุติยฌานเข้าตติยฌานออก
 จากตติยฌานเข้าจตุตถฌานออกจากจตุตถฌานก็เข้าอากาสาณัญจายตนะออกจากอากาสาณัญจายตนะเข้า
 วิญญานัญจายตนะออกจากวิญญานัญจายตนะเข้าอากิญจัญญายตนะออกจากอากิญจัญญายตนะเข้า
 นวะสัณญานาสัณญายตนะออกจากนวะสัณญานาสัณญายตนะแล้วเข้านิโรธสมาบัติเงียบไปเลย
 ตอนนี่พระอานนท์สงสัยนี้กว่าเฮ้!
 ตอนนี่พระองค์คงปรินิพพานแล้วแต่ถามพระอนุรุทธพระอนุรุทธเข้าฌานตามเสด็จไป
 แต่พระอนุรุทธไม่ได้เข้าสมาบัติตามไป
 พระอนุรุทธมาอยู่แค่ปากประตูคือนวะสัณญานาสัณญายตนะคือจะมีสัณญาก็ไม่ใช่ไม่มีสัณญาก็ไม่ใช่
 แต่ก็ยังรับรู้สัณญายอยู่ คือสัณญาว่าขณะนี้กำลังตามเสด็จดูพระพุทธเจ้าอยู่ตามส่งพระพุทธเจ้าอยู่
 แล้วเมื่อพระองค์ออกจากนิโรธสมาบัติแล้วก็เข้านวะสัณญานาสัณญายตนะออกจากนวะสัณญานาสัณ
 ญายตนะเข้าอากิญจัญญายตนะออกจากอากิญจัญญายตนะเข้าวิญญานัญจายตนะออกจากวิญญานัญ
 จายตนะเข้าอากาสาณัญจายตนะออกจากอากาสาณัญจายตนะเข้าจตุตถฌานออกจากจตุตถฌานเข้าตติยฌ
 านออกจากตติยฌานเข้าทุติยฌานออกจากทุติยฌานเข้าปฐมฌานออกจากปฐมฌานก็เข้าทุติยฌานไป
 ม่ออกจากทุติยฌานเข้าตติยฌานออกจากตติยฌานเข้าจตุตถฌานออกจากจตุตถฌานก็นิพพานระหว่างรูป
 ฌานอรุณรูปฌานคือว่างทั้งรูปและอรุณรูปเนี่ยหมายถึงอนัตตาเนี่ยเป็นลีลาของพระพุทธเจ้าที่พระองค์ปรินิพพาน
 เนี่ยตามเนี่ยประสูติ ตรัสรู้ ปรินิพพานเนี่ยตอนที่พระองค์ *คฺโคโคหมสมฺมิ โลกสุตฺต เสฏฺฐโฐ เสฏฺฐโฐ*
หมสมฺมิ อยนฺตฺติมา เม ชาตฺติ นตฺถิทานิ ปุณฺณภูวโ ฯเนี่ยพระองค์เดิน
 ๗ก้าวเนี่ยเห็นมัยรูปสี่ที่พระองค์ประกาศเนี่ยว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายแล้วชาติต่อไปไม่มีแล้ว
 พระองค์เป็นใหญ่ในโลกไม่มีใครเป็นใหญ่พระองค์เนี่ยเป็นใหญ่ไม่มีใครมีบุญวาสนาเท่าพระองค์ในปัจจุบัน
 เนี่ยเกิดแต่ชาติสุดท้ายพระอาจารย์เขียนคำแปลไว้แต่พระอาจารย์ไม่ได้พูดให้โยมฟังหรอก
 แต่ว่าอันนี้ให้โยมโหมทนาเห็นรูปประสูติก็ใช้ได้ศักดิ์สิทธิ์เพราะพระองค์ประกาศที่ก้าว๗ก้าวมืดอกบัวรับ
 ที่คณาจารย์ผู้รจนาคัมภีร์ว่าพระองค์จะเผยแพร่พระพุทธศาสนาไป๗แคว้นเหมือนกับดอกบัว๗ดอกหรือเดี
 นไป๗ก้าวนี้นัยความหมายของประสูติ ตรัสรู้
 ปรินิพพานมีอยู่แค่เนี่ยเพราะฉะนั้นเราก็ดำเนินตามเนี่ยพูดถึงแก่เจ็บตายเป็นเหตุให้ออกบวชนั่นแหละสำคัญ
 คนเราเกิดมาแล้วอยากแก่อยากเจ็บอยากตายไหม? ถามตัวเอง ไม่อยาก
 ไม่อยากแล้วจะมีปัญญายังงัยที่จะทำให้พ้น
 ก็ต้องไปฟังตามพุทธโอวาทหรือนัยยะตามที่พระอาจารย์ไปจำของพระพุทธเจ้ามาเนี่ยว่าต้องทำจิตให้ว่าง
 ายก็คือว่าง มรณะก็คือว่าง นิพพานก็ว่างเนี่ยเป็นตัวแทนของความว่างเลย
 ตายก็คือว่างหมายถึงอนัตตาเขาไปฝั่งไปเผาก็ไม่เห็นอีกแล้ว

เนี่ยแล้วเราจะมาหมกมุ่นครุ่นคิดกับมาโลภมาโกรธมาหลงมีราคะโทสะโมหะมานะทิฏฐิกับเรื่องค
วามเกิดความแก่ความเจ็บความตายมันโง่หรือฉลาด อนิจจังเรารักอนิจจังก็โง่! ทุกอย่างรักรูปก็อนิจจัง
รักเสียงก็อนิจจัง รักกลิ่นก็อนิจจัง รักรสก็อนิจจัง รักสัมผัสก็อนิจจัง

รักธรรมารมณ์ก็อนิจจังแล้วโง่หรือฉลาดเราก็ตอบได้ด้วยตัวเองเลย เป็นปัจเจกตั้งเลย

รู้ได้ถามได้หรืออนัตตาความไม่มีตัวตนเนี่ยเรารักอะไรก็รักของไม่มี โกรธอะไรก็โกรธของไม่มี

หลงอะไรก็หลงของไม่มี กลัวอะไรก็กลัวของไม่มี รักรูปๆก็อนัตตาไม่มีตัวตนท้ายสุดก็เนาเปื่อยผุพังหมด

เสียงก็เสียงแก่เสียงแหบเสียงแห้งไม่ตั้งมั่นไม่ยั่งยืนเนี่ยท้ายสุดก็หมดเสียงเหมือนนักร้องทั้งหลายเนี่ยเข้าโร
งไปเยอะเนี่ย ถ้าเขาไม่อึดทนไปไวยอมก็ไม่รู้หรือ(หัวเราะ)เนี่ยเสียง

กลิ่นรสหอมน้ำอบน้ำปรุงอะไรมากมายเนี่ยหมดท้ายสุดตายแล้วเอาธไปลากก็ยังไม่รู้กลับได้หรือเปล่า(หัว
เราะ)เนี่ยติดรสชาดเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม เผ็ด เผื่อน ผาด ขม

จิตนี้ต้องเซลล์ชวนชิมนี้ไม่ใช่เซลล์ชวนชิมกินไม่ได้ทะเลาะกันวิเวทบาทหมางเธอไม่กินก็เรื่องของเธออะไร
เนี่ยวุ่นวายเนี่ยเพราะเรื่องกินเนี่ยฆ่ากันตายเพราะเรื่องกินเนี่ยเยอะเยาะไปหมดเนี่ยให้เห็นทุกข์เห็นโทษของ
เรื่องกิน

สัมผัสเนี่ยสัมผัสฤดูร้อนฤดูฝนฤดูหนาวสัมผัสนอกสัมผัสในก็ไม่เที่ยงเนี่ยอนัตตาหมดท้ายสุดก็ว่างเปล่า

ถามว่าฤดูกาลมีตัวตนไหม? ไม่มี เพราะอะไร? ไม่เห็น(หัวเราะ)แต่สัมผัสรู้ได้ว่าเออ!

มีเหมือนไม่มีเพราะว่าเออ!

มันหนาวจริงร้อนจริงไม่มีตัวตนในความหนาวความร้อนความเย็นความชื้นเนี่ยเห็นมัยอนัตตา

แล้วก็ถามว่าเมื่อพระองค์ตรัสรู้แล้ว

แล้วพระองค์พ้นความแก่ความเจ็บความตายแล้วหรือยังเนี่ยก็ต้องถามว่าความแก่ความเจ็บความตายมีใน
อนัตตาไหม?มีในนิพพานหรือเปล่า?ไม่มีเนี่ยแสดงว่าพระองค์พ้นจากแก่เจ็บตายแล้วเป็นชาติสุดท้าย

ทำไมจึงว่าเป็นชาติสุดท้ายเพราะเป็นวิบากขั้นสุดท้ายเพราะเป็นการเกิดการแก่เจ็บตายเนี่ยที่เวียนว่ายตายเกิด

ทำกุศลคุณงามความดีบ้างสร้างบาปสร้างอกุศลบ้างเนี่ยเพราะฉะนั้นสังขารร่างกายเนี่ยเป็นเศษวิบากขั้น
หรือวิบากกรรมต้องแก่ต้องเจ็บต้องตายไปตามกรรมเนี่ยพระองค์จึงมาเทศน์มาสอนว่าเนี่ยกมฺมุณา วตฺตตี

โลโก สัตฺวโลกย่อมเป็นไปตามกรรมเนี่ยพระองค์แสดงกรรมลิขิต

ทำไว้ด้วยกายก็เป็นกายกรรมทำไว้ด้วยวาจาก็เป็นวจีกรรมทำไว้ด้วยใจคิดนึกก็เป็นมโนกรรมเนี่ยแล้วเราจะ
ฝืนกฎแห่งกรรมได้ยังงัย

เรารู้ว่าทุกอย่างอนิจจังทุกขังอนัตตาแล้วเรารู้แล้วเราจะทำยังงัยถ้าเราเป็นคนมีปัญญา

เราก็ต้องคิดว่าทำยังงัยจึงจะอนิจจังข้างลงเป็นทุกข์ข้างลงเป็นอนัตตาข้างลงหรือแก่เจ็บตายข้างลงเนี่ยเป็นวิธีแ
ก้ ทำยังงัยจึงจะอนิจจังข้างลง

เราก็ต้องเป็นคนมีศีลมีธรรมเมื่อเรามีศีลมีธรรมแล้วก็จะแก่เจ็บตายข้างลงเป็นทุกข์ข้างลงเป็นอนัตตาข้างลงแต่
มันก็ยังแก่ยังเจ็บยังตายแต่ว่าอนิจจังข้างลงเท่านั้นเป็นทุกข์ข้างลงเท่านั้นอนัตตาข้างลงเท่านั้น

ไม่อนิจจังไปเร็วไม่ทุกข์ไปเร็วไม่อนัตตาไปเร็วเนี่ยมันจึงจะได้ประโยชน์จากการรู้เรื่องอนิจจังทุกขังอนัตตา

ไม่งั้นก็ตกดานฟังแล้วฟังอีกไม่รู้ไม่เข้าใจหมดเวลาไปทั้งวันทั้งคืนทั้งปีก็อย่างเก่า ไม่ได้พัฒนาอะไรเลย

อย่างอาตมาเนี่ยฟัง ตอนนั้นฟังหลวงพ่อบ้านเทศน์เรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาแล้วจิตมันรู้ขึ้นมาเลยว่าแล้วเราจะทำยังไงให้อนิจจังข้างล่างเป็นทุกขข้างล่างเป็นอนัตตาข้างล่างแก่เจ็บตายข้างล่างเนี่ยอาตมาเนี่ยได้ยินได้ฟังเรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาจากหลวงพ่อบ้านมาเป็นคนแรกเลยที่เรียนก็ยังไม่ได้พิจารณา พอท่านเทศน์แล้วก็พิจารณาตาม แล้วก็รู้ว่าทำยังไงจึงจะอนิจจังข้างล่างเป็นทุกขข้างล่างอนัตตาข้างล่าง แก่เจ็บตายข้างล่างเนี่ยมีปัญหาเกิดขึ้นในขณะนั้นแล้วคืนนั้นก็ไม่ได้นอนด้วย พอท่านเทศน์ถึงตีสามแล้วก็ขอไปพักแล้วพระอาจารย์ก็ออกไปเดินจงกรมข้างนอกสักพักหนึ่งเห็นหลวงพ่อบ้านเดินเข้าศาลามาอีกอาตมาก็ตามท่านมาฟังเทศน์ที่นั่นท่านก็เทศน์เรื่องกระโดนมังคุดอะไรเนี่ยกระโดนพวกนี้มันท่านหรือว่ามันเป็นกระโดนหรือเนี่ย ไม่ได้บอกเลยเราไปสมมุติเรียกมันเฉยๆ ไปให้ความสำคัญของกระโดนไปให้ความสำคัญของมังคุดเนี่ย ท่านแสดงถึงปรมัตถธรรมไม่ให้เราไปยึดติดในกระโดน เพียงแต่เราได้ยินได้ฟังเราก็รู้แล้วว่าเนี่ยเป็นของที่ไม่มีตัวตนคืออนัตตาคือความหมายของท่าน แล้วเราจะไปยึดถืออะไรก็ไม่ไช้จะไประลึกถึงคนนั้นคนนั้นก็โง่ใจ ๕๐ ชื่อก็คนเท่านั้นแหละ(หัวเราะ) เอ็งจะปีดยังงัยก็คนเก่า แล้วเอ็งพันความแก่ความเจ็บได้ไหม? ไม่ได้ ก็โง่ตัวเท่านั้นแหละแก่เจ็บตายถ้าเรายึดถือมันแหละเราก็ต้องเป็นคนแก่คนเจ็บคนตายตามมันถ้าเราเห็นว่าเออ! เป็นสภาพเป็นสภาวะของสังขารเป็นไปตามธรรมชาติเราต้องยอมรับความจริงข้อนี้ แล้วเราก็จะได้ไม่ทุกข์เกินไปในเมื่อถึงคราวเราแก่เราเจ็บเราตาย ที่พระอาจารย์บอกว่าต้องว่างอย่างเดียวนะ ตามที่แนวทางของพระองค์นั้นนะต้องว่างนิพพานัง ปรมัง สุขญญังก็ต้องว่าง

สัมมาทิฏฐิเห็นชอบก็ต้องว่างต้องไม่มีความเห็นแล้วจะตายจะไปนิพพานแล้วต้องไม่มีความเห็นแล้วต้องว่าต้องไม่มีความเห็น

สัมมาสังกัปปดำริชอบต้องไม่มีความดำริต้องว่างเพราะเราจะไปนิพพานแล้วจะไปดำริเพื่ออะไรอีก

สัมมาวาจาการพูดจาชอบเอ็งจะไปนิพพานแล้วเอ็งจะไปนั่งบนเพ็ชรอะไรอะไรอีกจะไปเสียดงเสียดายอะไรอีก

สัมมากรรมมันโตการงานชอบเอ็งจะไปทำการงานอะไรในนิพพานต้องถามอย่างนี้

สัมมาอาชีโวเอ็งจะไปทำอาชีพอะไรในนิพพานต้องว่างหมด

สัมมาวาจาโมพยายามชอบเอ็งจะไปเพียรอะไรในนิพพานว่าง

สัมมาสติระลึกชอบเอ็งจะไประลึกที่ไหนนิพพานว่างแล้วเอ็งจะไประลึกอะไร

ถ้าเอ็งยังมีสติอยู่เอ็งต้องระลึกถึงพ่อแม่พี่น้องสมบัติลูกเมียมิตรสหายเนี่ย

ถ้าเอ็งยังระลึกอยู่เอ็งก็ไปนิพพานไม่ได้ต้องตัดสติทิ้ง

สัมมาสมาธิตั้งใจมันต้องตั้งใจมันกับความว่างตั้งใจมันกับพระนิพพานต้องบอกว่าต้องตั้งใจมันตั้งแต่เดี๋ยวนี้ตั้งแต่นี้ไม่ตายทำความคุ้นเคยกับความว่างไว้ไว้ให้มันเคยชินกับความว่างเวลามันจะตายจิตที่มันเคยชินกับจิตว่างเนี่ยมันจะโน้มไปสู่วะนิพพานเองเนี่ยความหมายมีอยู่แค่เนี่ย ประสูติ ตรีสุวั

ปรีนิพพานเนี่ยถ้าโยมไปฟังพวกอรรถกถาจารย์ปรมจารย์ทั้งหลายโยมก็จะจับจุดไม่ได้

แล้วโยมก็เดี๋ยวก็ลืมหมดแล้วเพราะอะไร?

โยมก็ต้องมีการมีงานทำหน้าที่เลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวเนี่ย

โดนไอ้พวกนี้มันกลบหมดเลยเนี่ยต้องว่าโดนอารมณ์ใหม่มากลบของเก่าหมดเลย(หัวเราะ)แล้วเมื่อไหร่มันจะแจ้งจะเข้าใจเหมือนกับที่เราฟังอยู่นี้ ต้องฝึกหัดตัดนิสัยให้มันวางยีน เดิน นั่ง

นอนภาวนาว่างๆพูดเข้าหูไปสูญเสียไปไล่ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์เนี่ย ทุกวินาทีมีคุณค่าโมทนาสาธุก็โมทนาความว่าง ครูบาอาจารย์ทั้งหลายสอนให้เจริญภาวนา ภาวนาแปลว่าทำให้มีให้เพิ่มขึ้นมา โยมภาวนาอะไร ทำอะไรให้มีให้เพิ่มขึ้นมามันก็ทุกข์ทั้งนั้น

แต่ถ้าโยมภาวนาทำความว่างให้เกิดขึ้นนั้นเนาะโยมจึงจะไม่มีทุกข์ จำเอาไว้ให้ดี ไม่ไปหลงโง่งมแก่ภาวนาอะไรก็ไม่รู้ครูบาอาจารย์บอกให้ไปเจริญเมตตาที่ยิ่งชวยใหญ่

รักภวนารักใคร่รักนี้ให้มันเกิดขึ้นมาเดี๋ยวก็สึกไปอยู่กันหรือก็มีผิวมีเมี่ยมมีลูกมีหลานมีเหลนต่อกันไปอีกมีทุกข์ทั้งนั้น

ต้องภาวนาความว่างให้มีให้เพิ่มขึ้นมานั้นแหละจึงจะหมดทุกข์พ้นทุกข์สิ้นทุกข์ตายแล้วจะได้ไปนิพพานนั้นแหละจึงจะเป็นการถูกต้องตามพระพุทธโอวาทที่พระองค์มีจิตปรารถนามาเป็นเอกชาติเพื่อชนถ่ายสัตว์ให้เข้าสู่พระนิพพานก็คือความว่าง นิพพานัง ปรมัง สุธมฺมมัจฉา เว้นจากความว่างแล้ว

ความว่างเป็นของกลางด้วย

ถามว่าโยมต้องเสียสละต่างค์หรือเปล่าไม่ต้องเสียเนี่ยเป็นปัจจัยตั้งเนี่ยพระพุทธเจ้าว่ารู้ได้เป็นปัจจัยตั้งเพราะอะไรเพราะไม่ขึ้นอยู่กับรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณ์เลยขึ้นอยู่กับเจตนาของเราเนี่ยที่เราจะว่างหรือไม่ว่าง

เราจะเอาจริงหรือไม่เอาจริงเราอยากพ้นทุกข์หรือไม่พ้นทุกข์เนี่ยขึ้นอยู่กับความตั้งใจของเราตั้งใจก็เป็นสมาธิ

รากเหง้าของสมาธิก็คือสังขจะนี่แหละถ้าใครทำลายสังขจะเสียสังขจะคนนั้นก็เสียศีลด้วยเสียสังขจะด้วยแล้วก็ฟุ้งซ่านด้วย ทำให้เอานั่นมากลบเอานี้มากลบ

เพื่อจะให้จะลบโทษหรือบาปของตัวเองเนี่ยเพราะฉะนั้นถ้าใครไม่มีสังขจะต้องทำให้เป็นอริยะสังขจะคือให้ว่างเลย

ความจริงแล้วต้องรู้ว่าสัญญาอนิจจาด้วยสังขจะสัญญาที่ไม่เที่ยงด้วยเพราะฉะนั้นเราต้องรู้ความเป็นจริงว่าขณะที่เราให้สังขจะสัญญาเราคิดว่าเราทำได้

ครั้งเราแก่เฒ่าไปแล้วเราก็ไปทำอย่างที่ทำให้สัญญาไว้ก็ไม่ได้อีกเห็นมัยไม่เที่ยงเป็นทุกข์

เป็นอนัตตาเพราะฉะนั้นเราไม่ต้องไปเที่ยวให้สังขจะสัญญากับใครไว้แล้วเดี๋ยวทำไม่ได้มันจะเสียศีลเสียสังขจะแล้วมันมีสมาธิไม่ตั้งมันความฟุ้งซ่านมันก็ครอบงำใจเรา ยีน เดิน นั่ง

นอนไม่เป็นสุขปรุงแต่งจิตวิจาร์สังขารปรุงแต่งเนี่ยพวกฟุ้งซ่านเพราะฉะนั้นเนี่ยต้องตัดสติทิ้งเลย

เพราะถ้าเราตัดสติทิ้งได้เนี่ยเท่ากับเราตัดสัญญาอุปาทานเพราะสติมันระลึกไปตามสัญญาอุปาทานเพราะที่มันจำไว้ สติแปลว่าความระลึกได้

มันระลึกไปตามสัญญาที่มันเคยจำได้หมายรู้เอาไว้ด้วยเพราะฉะนั้นถ้าเราตัดสติทิ้งก็เท่ากับตัดสัญญาทิ้งตั้ง

วยตัดอุปาทานทิ้งด้วย งานของเราที่มาก ๆ ก็เป็นงานที่น้องลง
 เนี่ยเอาตมาเนี่ยพิจารณาทำงานมากให้เป็นงานน้อยลงได้ทำภาระจิตให้ว่างน้อยลงให้จิตว่างได้รวดเร็วก็ต่อ
 งตัดสติทิ้งเลยไม่เอาไม่ระลึกแล้วห้าม เอาเป็นตัวดิสก์เบรคคือสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติ
 พอจะระลึกก็เบรคเอาไว้เบรคเอาไว้
 จนกระทั่งมันเคยชินแล้วมันจะอดกลั้นอดทนๆเอาไว้ทนเอาไว้ดูเบกขาวางเฉยเอาไว้วางเฉยเอาไว้ว่างเอาไว้
 ว่างเอาไว้ ว่างเอาไว้ต้องเอาสามกำลังเร็วแรงเข้มอีก ไม่งั้นมันทนไม่ได้
 มันต้องไปตามอารมณ์นั้นเนาะเข้าใจมั๊ย
 เป็นทาสอารมณ์ขะอารมณ์มะเร็งอารมณ์เนี่ยทุกคนเป็นทาสของอารมณ์
 ตาเห็นรูปสวดยรูปหล่อก็ติดใจอดไม่ได้ต้องไปประจ้อประแจไปแสดงความรักใคร่พอใจกับเขา
 ได้ยินเสียงเพลงเสียงนั้นเสียงนี้ก็ตามเฮโลกันไปเนี่ยยึดติดไม่ได้คิดถึงความแก่ความตายของรูป ของเสียง
 ของกลิ่น ของรส ของโณภูริัพพะ
 ของธรรมารมณ์เนี่ยต้องรู้ความจริงอันนี้ไว้ถ้าผู้ที่จะประพฤติปฏิบัติเนกขัมมะพรหมจรรย์เนี่ยต้องใส่ใจมาก
 มายเลยเนี่ยต้องทำจิตให้ว่าง
 คำว่าเนกขัมมะเนี่ยความอดใจคือต้องให้ทานกับศีลสองอย่างอันเนี่ยมาเป็นเนกขัมมะพรหมจรรย์เพราะเป็น
 นหลักของการปฏิบัติคือให้ทานให้ทานแล้วก็ว่าง ศีลละเว้นแล้วก็ว่าง เนกขัมมะอดใจแล้วก็ว่าง
 ปัญญาในทานในศีลก็เพื่อว่างรู้เหตุผลแล้วก็ต้องว่าง วิริยะเพียรเพียรให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง
 ชันติดอดทนเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง
 สัจจะความจริงใจในการทำทานรักษาศีลประพฤติเนกขัมมะก็เพื่อว่าง
 อธิษฐานปรารถนาให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง เมตตารักใคร่ในทานในศีลก็เพื่อว่าง
 ที่หลังมันว่างแล้วก็ดูเบกขาวางเฉยทั้งภายในภายนอกนี้เป็นแบบนี้จึงจะครบถ้วนไม่งั้นไม่ครบถ้วน
 จะไม่รู้ความหมายไว้ เราให้ทานเพื่ออะไร ให้ว่างไปจากกระเป๋ามาหมดไปเท่าไรแล้วยังไม่รู้สักตัวเลยเนี่ย
 เดียวจะต้องขนว่างมามากกว่านี้อีกขนลูกขนเมียขนสามีว่างหมดไปเป็นบุตรทานสามาทานภรรยาทานหม
 ด เนี่ยให้ทานแล้วก็ว่างแล้วไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราแล้วที่พระพุทธเจ้าว่าอนุสสติเนี่ย
 จากอนุสสติก็มีภูฐานก็คือหมายถึงให้ระลึกถึงทานหรือความว่างเป็นอารมณ์ให้รู้ไว้ด้วย
 ระลึกถึงสีลานุสสติก็ละเว้นเป็นอารมณ์ ในตำรากับที่เอาตมารู้เนี่ยมันคนละเรื่องเลยเนี่ยให้รู้ไว้แบบนี้
 บอกนัยยะให้โยมไปอ่านเอง ถ้าจะพูดแล้วมันต้องใช้เวลามากมายเชื่อมโยงมาเนี่ย
 เมื่อก่อนนี้อาตมาเทศน์ทั้งคืนเลยนะ
 วันพระไม่ต้องหลับต้องนอนนะเทศน์ตั้งแต่หัวค่ำยันสว่างเลยต้องว่าอย่างนี้เคาะระฆังเมื่อไหร่เลิกเมื่อนั้น
 เดียวนี้สังฆารไม่ดีต้องว่าอย่างนี้เดี๋ยวนี้แก่เฒ่าแล้วต้องรู้จักตัวเองว่าเออ!
 แก่แล้วเราเทศน์มาพอสมควรแล้ว(หัวเราะ)แต่เราเทศน์เพื่อให้เป็นประโยชน์เพื่อให้คนไม่รู้ได้รู้ให้รู้ยิ่งเห็นจริ
 งในธรรมที่ควรรู้ควรเห็นเพื่อจะได้เป็นพยานในการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าว่าพระองค์สร้างบารมี อุปบารมี
 ปรมัตถบารมี หมายถึงทานบารมี ทานอุปบารมี ทานปรมัตถบารมีเนี่ย
 ถึงแม้ชีวิตก็ให้เป็นทานได้ศีลก็เลยเป็นศีลบารมี ศีลอุปบารมี

ศีลก็เป็นปรมัตถบารมีสละตายให้ทานก็เป็นศีลปรมัตถบารมีไม่อาลัยอาวรณ์ในสังขารร่างกาย
 เนกขัมมะก็เป็นเนกขัมมะบารมี เนกขัมมะอุปปบารมี เนกขัมมะปรมัตถบารมีอดใจตายเป็นตายตายก็ทิ้ง
 ปัญญาก็เป็นปัญญาบารมี ปัญญาอุปปบารมี ปัญญาปรมัตถบารมีรู้เหตุผลแล้วก็เออ!
 ตายก็ตายในเหตุผลที่เราู้แจ่มเห็นจริงไม่มงมายอย่างเขาไม่ตายอย่างเขียดกระโดดไปเหยี่ยวไปอะไรเนี่ย
 เขารำคาญเขาทุบตาย(หัวเราะ) ใ้ฉันสร้างความคิดร้อนให้เขาแต่เราเนี่ยว่าง เนี่ยปัญญา
 วิริยะเพียรๆเพื่อว่างวิริยะบารมี วิริยะอุปปบารมี วิริยะปรมัตถบารมีเพียรเพื่อให้ว่าง
 ที่ว่าว่างแล้วก็เพื่อให้ว่างมากยิ่งขึ้น
 ใ้ฉันเรียกว่าว่างภายนอกบุตรภรรยาสามีทรัพย์สินสมบัติเนี่ยว่างภายนอกแต่ต้องมาว่างภายในอีกเนี่ยว่าง
 ทั้งภายในภายนอกมาเป็นภายในภายนอกแล้วเออ! จะได้ว่าบารมีภายใน อุปปบารมีภายใน
 ปรมัตถบารมีภายในนี่แหล่ม! ที่มาบอกแค่นี้มันล้าลึกเหลือคนน่าต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)
 สายดิ่งทอดทิ้งมาไม่จับไม่สิ้นเชิงยาวมาหลายร้อยกิโลเมตรก็พกที่ชาติเนี่ยยังไม่ถึงต้องว่าอย่างนี้
 ปัญญาตรัสรู้พระพุทธเจ้านี้หยั่งรู้ถึงได้ยากพระองค์ก็ยังไม่บอกขนาดพระสารีบุตรผู้เลิศปัญญาเนี่ย
 อุปมาเหมือนลมไม้ได้ปีกของนกที่กระพือที่หนึ่งก็บินไปได้ที่หนึ่งก้าวที่หนึ่งคืออยากรู้ที่หนึ่งก็ได้รู้ที่หนึ่งเท่านั้น
 อก ไม่เหมือนพระพุทธเจ้าเนี่ยพระองค์เป็นสัตบุรุษรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง อนาวรญาณรู้ไม่มีขีดขั้นไม่รู้จักหมด
 เป็นพระพุทธเจ้าญาณหมายถึงพระพุทธเจ้ารู้เห็นหมดทั้งอดีต ปัจจุบัน อนาคตตั้งมนุษย์ เทวบุตร
 เทพธิดา มาร พรหมรู้หมดทุกหมื่นโลกธาตุทุกแสนโกฏิจักรวาลตั้งว่าอย่างนี้
 ขอบเขตของพระพุทธเจ้าขนาดไหนเนี่ย
 หมื่นโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาลเวลาพระองค์ประสูติเนี่ยหมื่นโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาลวันไหนเนี่ยเป็นเขต
 รพระพุทธอาณา
 ใ้รู้ไว้ด้วยเวลาแสดงธรรมหรือเวลาปลงพระชนมายุสังขารเนี่ยแผ่นดินไหนเนี่ยรับรู้รับทราบกันหมดเลยเนี่ย
 ในหมื่นโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาลเวลาปรินิพพานก็เหมือนกันหมื่นโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาลวันไหนหมด
 เนี่ยเรียกว่าพระพุทธอาณาเขต พระอริยธรรมอาณาเขต พระอริยะสังฆอาณาเขต เดี่ยวจะมานึกว่าเอ๊ะ!
 พระอาจารย์มาอ้างอะไรในพระพุทธอาณาเขตขนาดไหน เนี่ยพระอาจารย์รู้เขตของพระพุทธเจ้า
 พระพุทธอาณาจักร พระอริยธรรมอาณาจักร พระอริยะสังฆอาณาจักรก็เหมือนกันสิ่งที่พระองค์ประทับอยู่
 พระธรรมอยู่พระอริยะสังฆเจ้าอยู่เนี่ยจึงว่าเป็นอาณาจักรของพระองค์แล้วก็เป็นใหญ่เฉพาะด้วย
 ไม่มีใครที่จะเบียดเบียนพระองค์ได้
 ไม่มีใครที่จะทำร้ายพระองค์ได้เนี่ยจึงเรียกว่าอาณาจักรในอาณาจักรของพระองค์เนี่ยพระองค์เป็นใหญ่
 พระปัจเจกอาณาจักรก็พระปัจเจกเป็นใหญ่
 พระอรหันต์สาวกสาวกอาณาจักรก็เป็นพระสงฆ์สาวกสาวกเป็นใหญ่ไม่มีใครเป็นใหญ่
 เพราะฉะนั้นใครไปหลบหลู่ดูหมิ่นไปรบกวนเนี่ยหาเรื่องตกรอกทั้งนั้น พวกमारพวกมิจฉาปฏิฐิติทั้งหลายเนี่ย
 เพราะฉะนั้นเรารู้แล้วก็ให้จำไว้สิ่งที่อาตมามาเทศน์มาสอนเป็นของจริงไม่ได้ดั้นเดา ใ้ง่ายเข้าใจเร็ว
 เอาของยากมาเป็นของง่าย คำว่านิพพานัง ปรมัง สุขังก็คือจิตเราอยู่เหนือเวทนา
 คำว่าจิตเราอยู่เหนือเวทณาก็คือจิตเราไม่มีอารมณ์คือรูปไม่มีอารมณ์คือรูป ไม่มีอารมณ์คือเสียง

ไม่มีอารมณ์คือกลิ่น ไม่มีอารมณ์คือรส ไม่มีอารมณ์คือสัมผัส

ไม่มีธรรมารมณ์ที่จิตใจอยู่จิตว่างจึงเรียกว่านิพพานัง ปรมัง สุขัง

เพราะไม่มีวิตกกิจารสังขารไม่ปรุงแต่งแล้วเป็นนิรามิสสุขด้วย สุขไม่ต้องอาศัยรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
ธรรมารมณ์จึงเรียกว่านิรามิสสุขคือไม่ต้องอาศัยวัตถุปรนเปรอแต่อาศัยเนกขัมมะสุขก็คือทำจิตให้ว่าง
เนี่ยจึงเรียกเนกขัมมะสุขแล้วก็เป็นนิพพานัง ปรมัง

สุขังด้วยเป็นสุภาทิเสสนิพพานด้วยคือเราไม่เคยรู้ก็รู้แล้วเรา

จิตที่รู้แล้วกับไม่เคยรู้ก็เหมือนเก่าแล้วต้องว่าอย่างนี้นั่นแหละที่พระองค์เรียกว่าสุภาทิเสสนิพพาน
ส่วนนิพพานัง ปรมัง

สูญญังหรืออนุภาทิเสสนิพพานก็คือเหมือนเรารู้แล้วแต่ยังไม่ตายเนี่ยขันธะยังอยู่เนี่ยเขาอนุภาทิเสสนิพพา
นคือขันธะเนี่ยดับไปเผาไปฝังหมดแล้ว นิพพานัง ปรมัง

สูญญังก็คือว่างอย่างยิ่งเลยไม่มีแล้วตอนนี้เหลือแต่พระบรมสารีริกธาตุเนี่ย

ครบ๕๐๐ปีก็จะประชุมพร้อมแล้วก็แสดงปาฏิหาริย์เทศนาอีก๗วันแล้วก็จึงจะถึงธาตุนิพพานนั่นแหละจึง
จะเป็นการจบศาสนาในพระพุทธศาสนานี้ให้โยมรู้ไว้ ใครจะอ้างว่าถึงศาสนาพระศรีอาริยมตไตรย
เนี่ยอีกนานอย่าไปเชื่อโกหกทั้งนั้น ให้โยมรู้ไว้เถอะ

พอศาสนาครบ๕๐๐ปีแล้วต่อขึ้นไปอีก๔๐๐ปีมนุษย์มีอายุ๑๐๐ปีเป็นอายุขัยแล้วจะเกิดกลีดยุคฆ่าฟันล้มต
ตายกันมากมนุษย์ที่มีปัญญาไปหลบในถ้ำในหุบในเหวเห็นเงียบสงบดีแล้วก็ออกมาพบมาเห็นคนที่รอดต
ายด้วยกันเกิดเมตตากันโดยอัตโนมัติรักใคร่กันโดยอัตโนมัติมีกรุณาสงสารกันโดยอัตโนมัติมีมุทิตาพล
อยยินดีกันโดยอัตโนมัติอุเบกขาให้เอโหสีให้อภัยกันโดยอัตโนมัติ

ลูกของคนที่มีอายุ๑๐ปีเกิดมาใหม่มีอายุยืนเป็น๒๐ ๒๐มีลูกออกมาเป็น๔๐ ๔๐ มีลูกออกมาเป็น๘๐
๘๐เป็น๑๖๐ทวีคูณเป็นสองไข่นับไม่ถ้วนเลยแล้วประมาทจึงลดน้อยลงมาเหลือแสนปีเป็นอายุขัยนั่นแหละ
ะ พระศรีอาริยมตไตรย จึงจะลงมาตรัสรู้ ฉะนั้นใครจะมาพูดถึงพระศรีอาริยมตไตรย

อย่าไปเชื่อโกหก..อ้าวที่นี้ทำไปตามแบบแผน..ชี้แจงแสดงเหตุผลให้รู้แล้วแล้วก็พยายามทำตามไว้จะได้พ้น
ทุกข์ตามพระพุทธเจ้า.....

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันศุกร์ที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

เวลา ๑๖.๓๖ น.